

Peter Bracht

Er zullen veel momenten zijn waarop je denkt: “Wat moet ik hier nu weer mee?”

VetCoach vraagt aan dierenartsen: “Wat heb je geleerd na het afstuderen, dat je had willen weten op dag 1? Zaken waarvan je dacht, waarom heeft niemand me dat ooit verteld?” Deze bijdrage is van Peter Bracht (1974).

Peter Bracht (1974), opgegroeid in Zuid-Holland, getalenteerd basketballer, studeerde na een grondig studentenleven, gevuld met DSK en sportactiviteiten, af als gezelschapsdieren dierenarts in Utrecht. Zijn persoonlijke relaas voor VetCoach start direct na het afstuderen. Het is het verhaal van een enthousiaste jonge collega, vol met plannen en energie, dat toont dat het leven soms onverwachtse wendingen neemt. En dat je er daarna dankzij veel doorzettingsvermogen, toch weer iets moois van kunt maken.

Met deze bijdrage sluit VetCoach deze serie artikelen af. Sinds de eerste bijdrage van collega dr. Peter Poll, practicus en oud directeur PAO-D in 2013, verschenen in DIER-EN-ARTS in totaal 57 VetCoach bijdragen.

Dierenarts Bracht vertelt: Ik had al heel snel een baan in de praktijk waar ik in de zomers daarvoor had meegelopen. “Kom bij ons werken!” was de spontane reactie op mijn sollicitatie fax. “Gezellig” hoorde ik ook vaak. En zo geschiedde, om na drie weken weggestuurd te worden omdat het toch niet klikte en ik te traag was in de spreekkamer. Mijn wereld stortte in en ik ging op zoek naar een andere baan. Die vond ik bij een financieel adviseur voor academici werkzaam in de vrije beroepen. Ik had daar als student gewerkt in de administratie en als manusje van alles. In mijn latere loopbaan zouden onze paden elkaar nog vaak kruisen.

Daar had ik alle tijd om te werken aan een goede sollicitatiebrief waarin ik mij presenteerde als GD dierenarts die ook bereid was te participeren in de diensten groot. Die brief stuurde ik naar alle praktijken die ik kon vinden van Rotterdam tot Den Helder. Zo graag wilde deze jongen in het Westen blijven. En dat lukte. Ik vond werk in een gemengde praktijk in de buurt van Amsterdam. Heerlijk aan de slag, 's morgens visites rijden en in de middag en avond spreekuren draaien. Dat was gaaf maar toch knaagde er iets van ongemak. De praktijk groeide en groeide, vooral de GD afdeling, zodat ik uiteindelijk overdag alleen maar GD deed en paard en LHD tijdens de diensten. Ik merkte bovendien dat ik bleef hangen op een bepaald niveau dat mij niet beviel en dan met name in de LHD. Ik bemerkte een stilstand in mijn persoonlijke- en professionele ontwikkeling. Voeg daar aan toe dat de werktijden steeds minder leken te passen bij de thuissituatie omdat mijn vrouw en ik inmiddels twee kinderen gekregen hadden in onze bovenwoning vlakbij het centrum van Haarlem. De werksfeer werd minder evenals de voldoening in het werk. Financieel ging het ook moeizaam. Wij kwamen

maar moeilijk rond. Kortom, ik wilde verder groeien binnen de praktijk maar ‘mogelijkheid tot associatie bij de gebleken geschiktheid’ waar je zo vaak over leest in vacatures, bleef uit.

Dus deze jongen ging verder dromen. Ik oriënteerde me op het wereldje van praktijken die ter overname in de running waren. Een praktijk aan huis in het westen het liefst. En dat werd het dus ook, een gezelschapsdieren praktijk met een aanpandig woonhuis en een kattenpension in Leidschendam, vlakbij Den Haag.

Dankzij mijn contacten met de financieel adviseur was de enorme financiering vlot geregeld en ging ik met mijn drie en een half jaar ervaring fulltime in mijn eigen gezelschapsdierenpraktijk aan huis staan als opvolger van de voorganger die de praktijk iets meer dan dertig jaar geleden opstartte en nu met pensioen kon. Het ging goed, erg goed. De rol van de dierenarts van deze plaats in deze leuke wijk paste mij goed en ondanks het feit dat er gedurende de eerste jaren drie vrije vestigingen bijkwamen in de regio waaronder een met een prijsvechter in een tuincentrum formule, groeide de praktijk naar hartelust en eigenlijk uit zijn jasje. Het moest groter en op een meer zichtbare locatie. Vrouw en kinderen vonden het feit dat papa thuis werkte zo nu en dan best lastig. Dus groter, zichtbaarder en niet meer thuis. Dat lukte, en hoe. Er stond een pand leeg waar een fysiotherapeut en sportschool in had gezeten en dat gelukkig in bezit was van een tevreden cliënt uit de wijk. Qua huurovereenkomst waren wij er zo uit en ik schakelde een architect in die ons al eerder had geholpen bij het realiseren van de uitbreiding van de praktijk enkele jaren eerder. Eerst overleggen met de boekhouder was ook geen overbodige luxe. Goed voorbereid gingen

“Ik vond het erg fijn de jonge collega te helpen en weet dat zij niet de enige is die behoefte had aan coaching en begeleiding ...”

wij het project aan en verhuisde de praktijk (inmiddels 12 jaar na de overname) naar de nieuwe moderne hele mooie praktijk op prima locatie. Zo gaaf. En we groeiden verder en verder en ik werkte met steeds meer plezier. Dat het een paar minuten fietsen was was geen punt. Ik was er helemaal klaar voor om (inmiddels 42 jaar oud) er nog 25 jaar tegenaan te gaan.

Echter, het liep allemaal heel anders. Na een avondje basketballen met collegae trainer coaches van de lokale basketbal vereniging, kreeg ik een herseninfarct en ben sindsdien halfzijdig verlamd. De 6 maanden daarna bracht ik door in het ziekenhuis en het revalidatiecentrum. Ik herstelde aardig maar de linkerhand ging het niet meer doen. Intussen hadden wij twee collega's ingehuurd om mij te vervangen. Ondanks dat de praktijk bleef draaien kregen wij toch te maken met dalende omzet en toegenomen kosten en een jaar na de hersenknetter werd de praktijk overgedragen aan Evidensia. De praktijk werd ondergebracht bij een kleine keten uit de regio waarvan de eigenaar eerder ook afstand had gedaan. Mijn afscheid van de praktijk was gedenkwaardig en drukbezocht. De verkoop van het woonhuis en pand, waar de praktijk eerder in gehuisvest was en waar de vrijgekomen ruimte na de verhuizing in gebruik was voor het kattenpension werden te duur en te bewerkelijk, lieten niet lang op zich wachten en het gezin verhuisde naar een flat in Voorburg. Het kattenpension werd opgedoekt en hield op te bestaan. Maar de praktijk bestaat nog en draait goed in handen van

Evidensia. De clinical director en de dierenartsen werken er met veel plezier en naar ik hoor van de cliënten waar ik nog contact mee heb, erg goed. En dan vooral de jonge collega zonder enige ervaring, die we destijds als eerste aannamen. Het is een slimme dame waaraan wij duidelijk denken te kunnen merken dat ze in mijn op elkaar ingespeelde team terecht kwam. Dat team ving haar goed op (en voedde haar op) waardoor mijn geest er nog rondwaart en het nog steeds de plek is waar de cliënt moet zijn voor echte Diergeneeskunde. Daar ben ik erg trots op.

En wat nu? Je staat niet meer in de praktijk en bent nog wel dierenarts. Gedurende de laatste maanden die ik doorbracht in het revalidatiecentrum belde genoemde jonge collega mij dagelijks met vragen over patiënten en het deed mij erg goed met haar mee te denken en haar te adviseren en te coachen. Als jonge dierenarts had ik dat op veel momenten ook nodig en dan kon ik niet terugvallen op een collega met meer ervaring die mij dan een zetje in de juiste richting gaf. Dat heeft er vaak aan ontbroken en als ik al advies kreeg dan streekte dat niet met dat wat ik geleerd en voor ogen had en hoort bij GVP (Good Veterinary Practice). Niets ten nadele van mijn voormalige werkgever mocht hij zich tijdens het lezen van deze tekst herkennen in dit verhaal. Noch de mensen die mij hebben opgeleid daar aan de Yalelaan op de Uithof. Jullie hebben het goed gedaan en ik ben jullie dankbaar voor de kansen die ik kreeg en de in het algemeen prettige samenwerking. Maar... het had anders gekund. ►

- En niet alleen bij mij. Ik vond het erg fijn de jonge collega te helpen en weet dat zij niet de enige is die behoefte had aan coaching en begeleiding.

Daar moet je wat mee gaan doen zei ik al snel tegen mijzelf. En ik ging contacten leggen binnen mijn netwerk. Gesprekken met Atjo Westerhuis, die met het programma klaar voor de praktijk bij zijn bedrijf Eduvet veel jonge collega's die vastlopen op weg helpt en zo voortijdige uitval voorkomt, volgden al snel. Evenals met collega Robert Favier die de leiding heeft over Evidensia academy en zo de ontwikkeling van de jonge dierenartsen die voor Evidensia werken in goede banen leidt. Ook bezocht ik het congres van het platform jonge dierenartsen. Die contacten hebben opgeleverd dat ik nu clinical coach mentor en achterwacht ben voor de jonge dierenartsen die werken in het Evidensia dierenziekenhuis in Den Haag. Als redactielid van diergeneeskundig memorandum maak ik mij ook hard voor de belangen van de jonge dierenartsen door een editie aan hun te wijden. Ik doe dat allemaal als vrijwilliger want dankzij de MOVIR en de goede verkoop van de praktijk staan wij er best goed voor. Ik krijg wel een vergoeding, te besteden aan na- en bijscholing. Ik blijf toch dierenarts.

Tenslotte, wat ik had willen weten toen ik begon als dierenarts:

- Dat de (zakelijke) belangen van cliënt en praktijk niet altijd stroken met de belangen van de patiënt;
- Dat dierenartsen die beweren overal verstand van te hebben en alles te kunnen of niet bestaan of continu liegen;
- Dat je werk hoofdzakelijk bestaat uit het oplossen van de problemen die cliënt en de maatschappij veroorzaken. Niet uit kwade bedoelingen maar uit onwetendheid. Onwetendheid die gevoed wordt door collega's die zeggen overal verstand van te hebben en alles te kunnen en... dat vervloekte internet.

Het werk als dierenarts kan op momenten zeer lonend zijn en veel voldoening opleveren en de cliënt is dan erg blij met je. Maar er zijn ook momenten dat het niet lukt om je doelen te bereiken omdat er wel eens iets niet lukt en geen dierenarts perfect is en alles weet en kan. Op dat soort momenten is de cliënt niet blij en sterker nog, hij of zij haat je wellicht of is erg boos op je. Zeker als de kosten ook nog tegenvallen. Je werk bestaat voornamelijk uit het rechtzetten en corrigeren van problemen die voortkomen uit fouten die de cliënt maakt bij de voeding, verzorging en huisvesting, al dan niet uit onwetendheid of financiële noodzaak of door verkeerd geïnformeerd te zijn. Er zullen veel momenten zijn waarop je denkt: "Wat moet ik hier nu weer mee?" Aarzel op die momenten niet de hulp in te roepen van een meer ervaren collega, een mentor of een coach. Ze kunnen en willen je graag helpen. ■

Voor beschikbare informatie over dit artikel: www.dier-en-arts.nl >

DIER • EN • ARTS online of scan de onderstaande QR-code

Honderden dierenartsen uit meer dan 40 landen hebben de vraag: "Wat heb je geleerd na het afstuderen, dat je had willen weten op dag 1?", inmiddels beantwoord. Met de hulp van project partners heeft VetCoach deze antwoorden beschikbaar gemaakt voor studenten en jonge dierenartsen wereldwijd. Meer dan 15.000 VetCoach-boeken (8 verschillende edities) werden gedistribueerd in Europa, Noord- en Zuid-Amerika, Australië en Nieuw-Zeeland en elders in de wereld. Er is ook een VetCoach e-book verkrijgbaar in de Amazon-Kindle store en een VetTeamCoach boek voor paraveterinair. VetCoach wordt gesteund door de WVA, WSAVA en FECVA en nationale veterinaire beroepsorganisaties. VetCoach is een non-profit project van dr. R.C. Nap. Meer informatie op www.vetcoach.info en op Facebook onder 'vetcoachproject'.

VetCoach